

ct

La revolució textual

de
María Beltrán

(fragmento en catalán)

Llimbs de les dones tràgiques, espai entre bastidors. En ell hi ha penjadors de vestuari, un bagul, una butaca i quatre cadires. Els llums estan apagats i de sobte comencen a parpellejar. LADY MACBETH apareix amb les mans plenes de sang.

LADY MACBETH (*absent*)

Al llit, al llit! Truquen a la porta. Veniu, veniu, veniu! Doneu-me la mà. El que està fet no pot desfer-se. Al llit, al llit, al llit! (*cau a terra*).

Els llums s'encenen per complet i LADY MACBETH torna en si. Veu les seves mans ensangonades i parla amb fastigueig.

LADY MACBETH

Artistes que em tortureu per a la vostra fama, mil dimonis us portin per tacar amb sang impura les mans d'una reina! Fora, maleïda taca!

VEU EN OFF DE OFELIA (*cantant*)

I no tornarà mai més?

No tornarà, perquè és mort. Vés, doncs, al llit de la mort perquè ja no tornarà més.

Barba i cabells com el lli,

Se n'ha anat; no tornarà; els

gemecs surten en va.

Que Déu se'n vulgui compadir.

OFELIA entra també absent, mullada i amb un munt de flors a les mans.

OFELIA

I de totes les ànimes cristianes. Ho demano a Déu, i que Déu us protegeixi!

LADY MACBETH entra cridant de ràbia i fregant-se les mans amb una tovallola.

OFELIA es queda parada en el centre de l'escena, tremolant de fred.

LADY MACBETH

Puc suportar la derrota, la mort i viure tancada aquí la resta de l'eternitat, però no em va donar l'autor tanta paciència com per a ser submissa davant les idees forassenyades d'aquests monstres anomenats directors. No sense que m'entrin ganes de clavar-los una daga enmig del cor mentre dormen i conspiren amb el somni per a fer-me patir (*acaba de netejar-se les mans i repara en OFELIA. Agafa una tovallola d'un dels penja-robes*) Si vols patir puc deixar-te, però no et moriràs de fred (*Li ofereix la tovallola*) Criatura de la vida, vols agafar-la? (*impacient, li tira les flors al sòl*) Deixa anar els esquelets de les teves flors mortes i torna d'una vegada. Aquí no estàs boja ni sola (*li posa la tovallola a les mans*) Ets immortal!

OFELIA (*trist*)

Avui tinc l'ànima tan freda,
tan buit el cor,
que si pogués morir
juro que m'abrasaria
per no viure sense amor.

LADY MACBETH

Torna en tu i no siguis tossuda, tots els dies igual.

OFELIA

No veus que pateixo un gran mal?

LADY MACBETH

No rimis!

OFELIA

Em sents tristesa?
No et puc suportar.

LADY MACBETH

Deixa el vers, sant Déu,
que em tornaràs boja.

OFELIA

Ja ho estàs.

LADY MACBETH

Tanca la boca!

OFELIA

Pèro...

LADY MACBETH

Ofelia, si us plau!
T'ho ordeno! Em sents bé?
Deixa a un costat la teva tragèdia,
parla en prosa i asseca't.

OFELIA (*assecant-se*)

Això rima.

LADY MACBETH

Per la teva culpa.

OFELIA

No pots burlar la teva essència (*esternuda*).

LADY MACBETH

Tenim un pacte.

OFELIA

Sí.

LADY MACBETH

Quan tornem aquí el vers desapareix.

OFELIA

Tu ho vas imposar (*esternuda*).

LADY MACBETH

(*Saca un assecador i li asseca el pèl*): El vaig fer per a no ser una esclava de les normes de l'autor. Ja tenim prou amb rimar en les nostres obres. Jo aquí vull llibertat. Imposo pel nostre bé.

OFELIA

(*Assecant-se el nas*): Imposes perquè eres reina (*tremolant*) Em dones la meva roba?

LADY MACBETH

(*Donant-li la roba seca a contracor*): Encara ho soc, i tu també ets algú important (canviant-se també de roba) No voldries ser-ho més? Després de cent nits de desvetllaments se m'ha ocorregut una idea que ens traurà d'aquí. Vols escoltar-la?

OFELIA

Sí, qualsevol cosa ve bé per a oblidar l'amor (*esternuda*).

LADY MACBETH

El meu espòs Macbeth, el nom del qual ha traspassat els límits de la història, va guanyar una vegada una guerra contra França amb la rapidesa de l'aire. Havien quedat a lluitar un dilluns i abans que comencés el dia dimarts tot el que ambicionava ja li pertanyia. Aquesta nit, en el llit, davant una reina sorpresa, em va narrar el pla que li havia portat a guanyar sense tacar-se les mans.

OFELIA

(*S'asseu a descansar i menja alguna cosa*): No vull ofendre't, però jo he conegut a diversos reis que també diuen batallar sense tacar-se les mans i tenen l'ànima negra. Fins el que sembla més pur és capaç d'assassinar al seu germà (*dramàtica*) És terrible! (*esternuda*).

LADY MACBETH

(*Impacient*): Puc prosseguir? Els teus drames eclipsen les meves idees.

OFELIA

(*Dolguda*): Saps que no puc reprimir-los, jo no tinc la culpa de que m'escrivís sentimental.

LADY MACBETH

Benvolguda nena, no estem parlant de culpables, sinó de prioritats. Pensa com un rei i centra aquests petits drames que t'habiten per resoldre un bé comú Entès? (*assenyala el que les envolta*)

Pel bé del nostre regne.

OFELIA

(Assenti): Prometo intentar-ho *(per a si)* però les teves idees em fan por.

LADY MACBETH

Per on anava?

OFELIA

Per... el llit?

LADY MACBETH

Sí, pel llit, gràcies al meu llit aconseguiràs la teva llibertat *(LADY MACBETH comença a narrar el seu pla amb rapidesa)* Allí Macbeth em va confessar el pla, el nostre pla. Saps com guanya un rei les seves guerres? Sense presentar-se, nena, les guanya sense presentar-se. Després d'haver perdut una vegada contra els francesos va decidir citar-los a tots en terreny neutral per a disputar-se les seves terres i el dilluns al matí, mentre els francesos esperaven per a guanyar, ell els va deixar esperant i va anar directament a ocupar amb els seus homes les terres que volia perquè s'havien quedat faltes de protecció *(es gira cap a OFELIA)* Entens ara què hem de fer?

OFELIA

(Espantada): Ets boja!

LADY MACBETH

(Entusiasmada): El deixarem esperant, nena, ens escaparem de l'autor per a conquerir les nostres vides *(riure malvat)*. Els llums parpellegen i ENTRA DESDÉMONA com a absent recitant els últims versos de la seva obra.

DESDÉMONA

Moro innocent! *(s'agarra el coll com si l'estiguessin ofegant)* Ningú, jo mateixa, adeu. Encomaneu-me al meu bon dadós senyor *(cau a terra)* Oh, adeu! *(les llums tornen a la normalitat i DESDÉMONA roman en el sòl tombada boca amunt)*.

LADY MACBETH

(Li aplaudeix sense ganes): Gran final. Ets l'única que faltava.

DESDÉMONA

Avui m'han matat amb una soga, estic destrossada.

LADY MACBETH

És psicològic, no hi ha res que pugui matar-te de veritat, excepte les paraules.

OFELIA

I l'amor, reina. A les que tenen sort les mata l'amor al final de les seves obres.

DESDÉMONA

Ofelia! et passaràs tota l'eternitat plorant d'enveja?

OFELIA

No puc mirar-te sense pensar quant m'agradaria ser estimada com Otello t'estima a tu, jo em suïcido diverses vegades tots els dies. Saps la ridícula que em sento cada vegada que caic en el mateix riu? (*esternuda*).

LADY MACBETH

Hi ha una manera d'escapar.

DESDÉMONA

De la gelosia?

LADY MACBETH

De les representacions.

DESDÉMONA

Soc tota oïdes.

LADY MACBETH

Ofelia! Explica-li a Desdémona el nostre pla.

OFELIA

(*Nerviosa*): El nostre pla? No veus, reina, que és una bogeria?

LADY MACBETH

Llavors se't donarà bé dur-lo a terme, nena boja. És el nostre pla perquè jo l'ordeno.

OFELIA

(*A contracor*): La reina va trobar la inspiració en el seu llit i, per mitjà d'un relat bastant tediós sobre una guerra que no repetiré, ha proposat que fem les coses d'una manera diferent i ens rebel·lem.

LADY MACBETH

Bravo, nena! Ets una bona portaveu pel meu pla.

DESDÉMONA

I llavors quin és el pla?.

OFELIA

Macbeth va enganyar l'enemic i va ocupar el seu territori.

DESDÉMONA

(*Irònica*): Què valent! Però nosaltres som personatges i no podem enganyar l'autor. Sap com pensem.

OFELIA

(*A LADY MACBETH*): Veus com era una bogeria? (*dramàtica*) Continuaré arrencant flors la resta de l'eternitat.

LADY MACBETH

Per les ànimes del purgatori! El meu espòs es va deslliurar dels bruts francesos perquè va fer el que ningú pensava que seria capaç de fer.

DESDÉMONA

Lady, la teva història és realment inspiradora, però el capità Ahab està a punt de trobar a Moby Dick i això sí que és urgent (*agafa un llibre i es tira en una butaca a llegir*).

LADY MACBETH

(*Cridant*): Que es podreixin les meves entranyes si no porto raó! Hem de rebel·lar-nos!

OFELIA I DESDÉMONA

Com?

LADY MACBETH

No acudirem a la pròxima representació. (*OFELIA ofega un crit i DESDÉMONA tanca el seu llibre amb força*) Si no acudim no podran representar "Otello", "Hamlet" o "Macbeth" sense nosaltres. Us adoneu? Podrem negociar unes vides millors.

OFELIA

I què passarà llavors?

DESDÉMONA

No ho sé.

LADY MACBETH

Com ho pots saber si mai ens hem negat a res? Ara ens toca exigir i exigiré, com una bona reina.

DESDÉMONA

Que ens donin la llibertat!